

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 22, 2018

Nummer 22, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1175](#) 29-05-2018
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:1652](#) 23-05-2018
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:4645](#) 22-05-2018
- [Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:2202](#) 22-05-2018
- [Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:1620](#) 17-05-2018
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:4122](#) 01-05-2018
- [Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:3867](#) 24-04-2018
- [Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1226](#) 14-02-2018

Rechtbank

- [Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:2528](#) 28-05-2018
- [Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:2200](#) 23-05-2018
- [Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:2438](#) 17-05-2018
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2354](#) 16-05-2018
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2337](#) 07-05-2018
- [Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2018:1968](#) 04-05-2018
- [Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2361](#) 25-04-2018
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:10554](#) 31-10-2017
- [Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:10551](#) 25-10-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Rechtbank Den Haag](#) 16-05-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Gerechtshof Den Haag](#) 24-04-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid van ziekenhuis voor schade van neurochirurg, die als gevolg van het verstrekken van onzorgvuldige informatie over zijn functioneren zijn nevenwerkzaamheden in een ander ziekenhuis verliest. Appellant vordert € 25.000 aan immateriële schadevergoeding. Hof komt niet toe aan oordeel over deze schadevergoeding, nu het van oordeel is dat appellant niet is geslaagd in het bewijs van zijn stelling dat hij met het ziekenhuis een overeenkomst voor onbepaalde tijd had gesloten. Volgt terugverwijzing naar de rechtbank voor verdere beoordeling en beslissing.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 29-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1175

Zaaknummer: 200.189.850/01

Rechters: J.M.T. van der Hoeven-Oud, C.A. Joustra en B.R. ter Haar

Advocaten: I.M.C.A. Reinders Folmer en E.J. Eijsberg

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor overtreding van artikel 6 WVV 1994 door onvoldoende te controleren of alle bouten en moeren van de wielen van de trekker met oplegger voldoende stevig waren aangedraaid, waardoor dodelijk verkeersongeval is ontstaan. Benadeelde partij (partner van slachtoffer) niet-ontvankelijk in shockschadevordering. Rechtbank acht aannemelijk dat het overlijden van het slachtoffer en de confrontatie met haar stoffelijk overschot bij de benadeelde partij een emotionele schok heeft veroorzaakt, maar niet is gebleken van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 28-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:2528

Zaaknummer: 01/860398-16

Rechters: H. Slaat, E.M. Vermeulen en M.T. van Vliet

Wetsartikelen: 6 WVV

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot moord door (willekeurig gekozen) slachtoffer met een hamer tegen het hoofd/lichaam te slaan en meermalen met een buxusschaar en messen in het lichaam van dit slachtoffer te steken. Toewijzing immateriële schadevergoeding tot een bedrag van € 60.000 aan slachtoffer.

De verdachte in deze zaak heeft zich schuldig gemaakt aan een poging tot moord. Hij is 's nachts het erf van het alleenwonende slachtoffer, een vrouw van middelbare leeftijd, op komen lopen en heeft daar de nacht doorgebracht. Het slachtoffer lijkt volstrekt willekeurig te zijn gekozen. Toen zij de verdachte in de ochtend op haar erf ontdekte, heeft de verdachte haar meermalen met een hamer tegen het hoofd en het lichaam geslagen en met een buxusschaar en messen in haar lichaam gestoken. Deze gruwelijke daden begonnen in de schuur en zijn voortgezet in de slaapkamer van de vrouw.

Het slachtoffer voegt zich als benadeelde partij in het strafproces met een vordering tot vergoeding van haar materiële en immateriële schade. Het hof wijst de vordering tot immateriële schadevergoeding aan het slachtoffer toe tot een naar billijkheid geschat bedrag (artikel 6:106 BW) van € 60.000. Daarbij heeft het hof in het bijzonder gelet op de volgende omstandigheden. Ten gevolge van het bewezenverklaarde is de benadeelde partij zeer zwaar en levensgevaarlijk gewond geraakt. Zij is overgebracht naar het ziekenhuis en heeft daar operaties moeten ondergaan en twee weken op de intensive care moeten verblijven. Na ontslag uit het ziekenhuis is voor haar een lang revalidatietraject gestart, waarbij zij eerst 28 dagen in een revalidatiecentrum heeft moeten verblijven. Dat revalidatieproces is nu, twee jaar na de schadeveroorzakende gebeurtenissen, nog niet voltooid. De benadeelde partij kampt tot op heden met pijnklachten, verminderde functie van de handen, wazig zien, angstklachten en psychische klachten. Ook heeft zij littekens over haar gehele lichaam en heeft zij haar reuk en smaak verloren. Zij kampt met een beperkt geheugen, slaapproblemen, concentratieproblemen en energieverlies/hevige vermoeidheid met gevolgen voor haar werk. Verder heeft het hof gelet op de schadevergoeding die in vergelijkbare gevallen door rechters is toegekend. Ook heeft het hof rekening gehouden met het feit dat nog geen sprake is van een eindsituatie die mogelijk toekenning van een hoger bedrag aan immateriële schade

rechtvaardigt.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:1652

Zaaknummer: 23-001895-17

Rechters: R. Kuiper, F.A. Hartsuiker en I.M.H. van Asperen de Boer-Delescen

Wetsartikelen: 289 Sr

RECHTSPRAAK

Voorlopige voorziening. Gedaagden zijn het er niet mee eens dat hun kinderen niet thuis mogen wonen en maken eiseres en haar medewerkers daarover ernstige verwijten in een blog en op Facebook. Vordering gebod tot verwijdering van beledigende uitlatingen toegewezen. Gekozen bewoordingen en gemaakte vergelijkingen met de Tweede Wereldoorlog gaan te ver. Geen aanleiding voor een gebiedsverbod en een contactverbod.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 23-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:2200

Zaaknummer: C/16/441724 / KG ZA 17-491

Rechters: J.O. Zuurmond

Advocaten: J. Bisschop

RECHTSPRAAK

Verzekeraar stopt met het dekken van het aansprakelijkheidsrisico voor schade door asbest in verzekering voor onder meer de agrarische sector. Uitleg voorwaarden. Bij deze verzekering is sprake van een ‘act committed’-dekking en niet van een ‘claims made’-dekking.

Achmea bood als verzekeraar een verzekering aan onder de naam ToplandLandbouwpolis voor onder meer de agrarische sector, met daarin onder meer dekking voor het aansprakelijkheidsrisico voor schade door asbest. Appellanten sub 2 t/m 14 hadden een ToplandLandbouwpolis bij Achmea. Op de terreinen en in panden van appellanten sub 2 t/m 14 is asbest aanwezig of is asbest aanwezig geweest. Achmea heeft aan alle verzekerden die een ToplandLandbouwpolis hadden medegedeeld dat de aansprakelijkheidsdekking voor schade door asbest vervalt. Diverse verzekerden hebben bij Achmea schriftelijk geprotesteerd tegen de beëindiging van de asbestdekking. Ook appellant sub 15, de Stichting Asbest, heeft bij Achmea geprotesteerd tegen de opzegging van de verzekering en de uitsluiting van asbestschade onder de aansprakelijkheidsdekking. Achmea heeft alle bezwaren van de hand gewezen.

Appellanten hebben in eerste aanleg onder meer een verklaring voor recht gevorderd dat de beëindiging door Achmea van de asbestdekking onder de aansprakelijkheidsdekking van de ToplandLandbouwpolis door middel van een (a) *en bloc*-wijziging, althans (b) opzegging van de verzekering tegen contractvervaldatum geen stand houdt en geen rechtsgevolg heeft. Tevens hebben appellanten onder meer gevorderd Achmea te veroordelen om de aansprakelijkheidsdekking voor asbestschades tegen dezelfde voorwaarden en condities voort te zetten, althans aan haar verzekerden een dergelijke aansprakelijkheidsdekking voor asbestschade aan te bieden. De rechtbank heeft de vorderingen van appellanten gedeeltelijk toegewezen.

Appellanten hebben in hoger beroep een grief gericht tegen het oordeel van de rechtbank omtrent de omvang van de dekking van het asbestrisico. Volgens appellanten is de dekking niet beperkt tot een zogeheten ‘*claims made*’-dekking, maar dient Achmea (ook) dekking te verlenen voor aanspraken die worden gemeld na afloop van de verzekering, wanneer deze

aanspraken hun oorzaak vinden in een milieuaantasting die heeft plaatsgevonden gedurende de looptijd van de verzekering (de zogeheten ‘*act committed*’-dekking). Het hof overweegt als volgt. De vraag of de verzekering een *claims made*-dekking of een *act committed*-dekking bevat, is een vraag van uitleg. In dit geval is die uitleg met name afhankelijk van objectieve factoren zoals de bewoordingen waarin deze bepaling is gesteld, gelezen in het licht van de verzekeringsvoorwaarden als geheel en van de in voorkomend geval – zo niet in deze zaak – bij de verzekeringsvoorwaarden behorende toelichting. Voorts dient tot uitgangspunt dat het een verzekeraar vrijstaat om in de polisvoorwaarden de grenzen te omschrijven waarbinnen hij bereid is dekking te verlenen. Met inachtneming van de feiten en omstandigheden van het onderhavige geval komt het hof tot het oordeel dat het beding in kwestie van de verzekering heeft te gelden als een *act committed*-beding en niet als een *claims made*-beding. Het hof hecht daarbij veel betekenis aan het feit dat in de tekst van het beding zelf geen beperkende voorwaarden zijn opgenomen. Ook uit de context van heel het beding valt niet af te leiden dat hierin een beperking is vervat.

Het hof concludeert dat de grief van appellanten slaagt. In zoverre zal de afwijzing in het vonnis worden vernietigd. Wel heeft Achmea terecht naar voren gebracht dat zij niet gedwongen kan worden om elke melding van een verzekerde zonder meer te accepteren. Achmea behoudt vanzelfsprekend en binnen grenzen de vrijheid om de melding te beoordelen en de gronden voor toe- of afwijzing van het verlenen van dekking te onderzoeken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 22-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:4645

Zaaknummer: 200.164.178

Rechters: I. Brand, A.W. Steeg en M.G. van ’t Westeinde

Advocaten: H.E. de Leeuw-Blokland en D.J. van der Kolk

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling wegens het medeplegen van een poging tot zware mishandeling in een woning. Medische kosten komen voor vergoeding in aanmerking, ook al had slachtoffer ten tijde van het bewezenverklaarde feit geen zorgverzekering afgesloten, terwijl hij hiertoe wettelijk wel verplicht was. Tevens toewijzing immateriële schadevergoeding aan slachtoffer (€ 1.500).

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 22-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:2202

Zaaknummer: 20-001723-17

Rechters: J. Platschorre, J.J.M. Gielen-Winkster en E.F.G.M. Gelderman

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor medeplegen van het verbergen, wegvoeren en wegmaken van een lijk. Hof verklaart benadeelde partij (nabestaanden) niet-ontvankelijk. Alleen indien het slachtoffer van een strafbaar feit ten gevolge daarvan is overleden, biedt artikel 51f lid 2 Sv de mogelijkheid aan nabestaanden van dat slachtoffer zich ter zake van hun schade te voegen in het strafproces. Het jegens verdachte bewezenverklaarde feit heeft niet het overlijden van het slachtoffer tot gevolg gehad.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:1620

Zaaknummer: 23-00189-17

Rechters: M. Iedema, R.D. van Heffen en A.M. Ruige

Wetsartikelen: 151 Sr

RECHTSPRAAK

Essent handelt niet onrechtmatig door vijf tot tien jaar werkervaring te eisen voor een functie. Essent heeft aangetoond dat zij bij de afwijzing van eiser tijdens een sollicitatieprocedure niet discriminatoir heeft gehandeld door te selecteren op basis van leeftijd. Vordering onrechtmatige daad afgewezen; geen immateriële schadevergoeding (gevorderd: € 5.000). Compensatie proceskosten in verband met het principiële karakter van deze procedure.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 17-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:2438

Zaaknummer: 6510155 CV EXPL 17-8852

Rechters: B.C.W. Geurtsen-van Eeden

Advocaten: L.J.H. Stein en M. Ritmeester

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Aanrijding door politieauto bij staandehouding als gevolg waarvan verzoeker beide benen heeft gebroken. Artikel 185 WvW 1994 van toepassing; uitzondering lid 3 niet van toepassing, nu verzoeker tijdens de aanrijding niet (meer) op een motorfiets zat. Geen sprake van overmacht en geen eigen schuld; beide verweren zijn onvoldoende onderbouwd. Verzekeraar politie aansprakelijk.

Verzoeker is bij een staandehouding aangereden door een politieauto, waarin zich twee agenten bevonden. Verzoeker heeft daarbij meerdere fracturen aan beide benen en enkels opgelopen. De politieauto was WAM-verzekerd bij Achmea. In deze deelgeschilprocedure verzoekt verzoeker een verklaring voor recht dat Achmea aansprakelijk is voor de materiële en immateriële schade die verzoeker heeft geleden en in de toekomst nog zal lijden als gevolg van de aanrijding. Tevens verzoekt verzoeker een veroordeling van Achmea tot betaling aan verzoeker van een voorschot van € 5.000.

De rechtbank overweegt als volgt. Geen punt van geschil is dat sprake is van een verkeersongeval als bedoeld in artikel 185 WvW. Achmea betwist echter de gestelde aansprakelijkheid van haar verzekerde op grond van artikel 185 WvW 1994 en beroept zich daarbij primair op het derde lid van artikel 185 WvW 1994. Daarin is bepaald dat het eerste lid onder meer geen toepassing vindt ten aanzien van schade aan personen en zaken die worden vervoerd met een ander bewegend motorrijtuig. De rechtbank overweegt dat geen punt van geschil is dat verzoeker op het moment van de aanrijding niet, althans niet meer, vervoerd werd door de motorfiets (of enig ander motorrijtuig). Over of hij kort daarvoor nog wel als passagier op de door zijn kennis bestuurde motorfiets heeft gezeten, verschillen de standpunten van partijen en de door partijen ingebrachte (getuigen)verklaringen. De rechtbank oordeelt dat in het midden kan worden gelaten welke feitenlezing de juiste is, nu de uitzondering van het derde lid van artikel 185 WvW 1994 in de feitenweergave van beide partijen niet van toepassing is. Immers, er is hoe dan ook nooit sprake van geweest dat verzoeker door de bewegende motorfiets werd vervoerd en als hij al op de motorfiets heeft gezeten, was dat tijdens de aanrijding niet meer het geval. Daarbij is van belang dat de kring

van personen die met een motorrijtuig worden vervoerd als bedoeld in het derde lid van artikel 185 WVV 1994 beperkt dient te worden uitgelegd.

Achmea heeft zich subsidiair beroepen op overmacht. De rechtbank verwerpt het overmachtsverweer voor zover gebaseerd op de stelling dat het handelen van de agent voortvloeide uit de noodzakelijke rechtmatige uitoefening van zijn politietaken, omdat Achmea dit verweer onvoldoende heeft onderbouwd. Niet is namelijk gebleken dat de tamelijk gevaarlijke manoeuvre met de politieauto voldeed aan de vereisten van proportionaliteit en subsidiariteit. De rechtbank acht voorts de stelling van Achmea dat het door haar omschreven gedrag van verzoeker zo onverwacht en gevaarlijk was dat de agent daar in het geheel niet op bedacht hoefde te zijn, zonder nadere toelichting, die ontbreekt, niet begrijpelijk. Nu de gestelde overmacht verder niet is onderbouwd, wordt dit verweer verworpen. Achmea is dan als verzekeraar van de politieauto op grond van de hoofdregel van artikel 185 WVV 1994 aansprakelijk voor de schade die en het letsel dat door de aanrijding is veroorzaakt, behoudens het nog door Achmea gevoerde eigenschuldverweer. De rechtbank acht ook dit eigenschuldverweer echter onvoldoende onderbouwd, waardoor ook dat verweer wordt verworpen. De rechtbank wijst de verklaring voor recht en het voorschot van € 5.000 toe.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 16-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2354

Zaaknummer: C/05/330819 / HA RK 17-317

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: C.R. Jansma en L. van den Ham-Leerkes

Wetsartikelen: 185 WVV

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Toewijzing verklaring voor recht dat bezitster van twee ezels op grond van artikel 6:179 BW aansprakelijk is voor de door verzoeker ten gevolge van de door een van de ezels tegen zijn linker knie gegeven trap geleden materiële en immateriële schade. Verzoeker zal in het kader van de verdere afwikkeling wel nadere medische informatie moeten verstrekken om te bepalen wat de omvang van de aansprakelijkheid van de bezitster is.

Verweerster 1, overwegend woonachtig te Hongarije, heeft twee ezels gekocht van de heer A. Verzoeker en de heer N, destijds partner van verweerster 1, hebben de twee ezels voor verweerster 1 bij A opgehaald. Volgens verzoeker heeft hij bij het inladen van de ezels van een van de ezels een trap tegen zijn knie gekregen, als gevolg waarvan hij knieletsel heeft opgelopen.

Verzoeker verzoekt in deze procedure bij wijze van deelgeschil ex artikel 1019w Rv voor recht te verklaren dat verweerster 1 op grond van artikel 6:179 BW aansprakelijk is voor de door hem ten gevolge van de door hem door een van de ezels tegen zijn linker knie gekregen trap geleden materiële en immateriële schade. Verweerster 1 en haar verzekeraar Unigarant hebben aansprakelijkheid van de hand gewezen, nu uit een verklaring van N blijkt dat hij niet heeft gezien dat verzoeker een trap kreeg van de ezel en dat verzoeker volgens N al last van zijn knie had voordat verzoeker en N de ezels gingen ophalen. A verklaart daarentegen wel te hebben gezien dat verzoeker een trap tegen zijn knie kreeg van een van de ezels. Ook de huisarts van verzoeker in Hongarije heeft verklaard dat verzoeker knieletsel had opgelopen als gevolg van de trap. Verzoeker heeft twee operaties aan zijn knie ondergaan en heeft thans een knieprothese.

De rechtbank overweegt als volgt. Artikel 6:179 BW legt een risicoaansprakelijkheid op de bezitter van een dier. Voor het aannemen van aansprakelijkheid van verweerster 1 op grond van dit artikel is vereist: schade – aangericht door een eigen activiteit van in dit geval een ezel – en causaal verband tussen de schade en het gedrag van de ezel. De tenzij-bepaling is hier naar het oordeel van de rechtbank niet van toepassing.

Gelet op alle getuigenverklaringen neemt de rechtbank als vaststaand aan dat verzoeker bij het inladen van de ezels tegen zijn linkerknie is getrapt door één van hen. Niet kan worden vastgesteld dat de door verzoeker gestelde schade aan zijn knie mede is veroorzaakt door een eigen gedraging, dus is er naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van eigen schuld in de zin van artikel 6:101 BW. Op basis van de overgelegde – zij het wel zeer summiere – medische informatie en hetgeen verzoeker ter zitting heeft meegedeeld, acht de rechtbank de mogelijkheid dat verzoeker schade heeft geleden als gevolg van de trap voldoende aannemelijk. Dit leidt ertoe dat verweerster 1 in haar hoedanigheid van bezitter van de ezels aansprakelijk is voor de schade zoals die door verzoeker is geleden en die hij mogelijk nog zal lijden. De rechtbank wijst het verzoek van verzoeker dan ook toe. Wel zal verzoeker in het kader van de verdere afwikkeling nadere medische informatie moeten verstrekken om te bepalen in welke mate sprake is van aan de trap toe te rekenen schade wegens letsel aan zijn linkerknie en zich mogelijk aan deskundigenonderzoek zal moeten onderwerpen. De omvang van de aansprakelijkheid van verweerster 1 staat geenszins vast, aldus de rechtbank.

Met dank aan Letselschade Magazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 16-05-2018

Zaaknummer: C/09/542754/ HA RK 17-558

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Militaire kamer heeft 27-jarige militair veroordeeld voor mishandeling van zijn toenmalige vriendin. Binnen de relatie was al eerder sprake van wederzijdse confrontaties die kennelijk onderdeel van de relatie waren. Vordering benadeelde partij niet-ontvankelijk wegens onevenredige belasting van het strafgeding, deels vanwege de omvang van mogelijke 'eigen schuld' (artikel 6:101 BW) en van 'toekomstige schade' (artikel 6:105 BW).

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2337

Zaaknummer: 05/760036-17

Rechters: G.W.B. Heijmans, P.C. Quak en H.C.M. Snellen

Advocaten: T.H. ten Wolde

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte heeft in een café een aantal uren een medewerker gegijzeld met een achteraf nep gebleken vuurwapen. Geen gebruik gemaakt van voegingsformulier, maar de raadsvrouw van de benadeelde heeft namens hem ter terechtzitting mondeling opgave gedaan van de vordering, voorafgaand aan het requisitoir. De vordering is daarmee tijdig ingediend. Toewijzing € 3.000 aan slachtoffer ter vergoeding van zijn immateriële schade. Schending lichamelijke integriteit.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 04-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2018:1968

Zaaknummer: 18/730367-17

Rechters: A.H.M. Dölle, N.A. Vlietstra en C.H. Beuker

Advocaten: B. de Haan

Wetsartikelen: 282a Sr

RECHTSPRAAK

Discussie over het antwoord op de vraag of AOV-uitkeringen voor verrekening ex artikel 6:100 BW in aanmerking komen bij het vaststellen van de schadevergoeding wegens verlies aan arbeidsvermogen als gevolg van twee verkeersongevallen. Hof oordeelt dat de AOV in kwestie een schadeverzekering is en dat verrekening op grond van artikel 6:100 BW redelijk is. Haviltex-criterium en cao-norm: AOV in kwestie heeft een inkomensvervangend karakter.

Achmea vergoedt de schade die verzekerde lijdt ten gevolge van twee verkeersongevallen. Verzekerde is al ten gevolge van het eerste ongeval volledig arbeidsongeschikt geraakt. Verzekerde ontvangt uitkeringen uit een door hem bij de Amersfoortse afgesloten arbeidsongeschiktheidsverzekering (AOV). Tussen partijen (Achmea en verzekerde) loopt al enige jaren een (buiten)gerechtelijke discussie over de vraag of die uitkeringen voor verrekening ex artikel 6:100 BW in aanmerking komen bij het vaststellen van de schade wegens verlies aan arbeidsvermogen. Verzekerde meent dat deze AOV-uitkeringen (uit een sommenverzekering) niet voor verrekening in aanmerking komen, Achmea bestrijdt dat. Volgens Achmea is sprake van een schadeverzekering. In een deelbeschikking heeft de rechtbank in het voordeel van verzekerde beslist en een verklaring voor recht gegeven dat de AOV-uitkeringen niet verrekend mogen worden. Vervolgens heeft Achmea een bodemprocedure gestart bij de rechtbank. Daarin heeft Achmea de rechtbank tevens verzocht verlot te verlenen voor het instellen van tussentijds hoger beroep tegen de beslissing in het deelgeschil. De rechtbank heeft dit verzoek toegestaan in een tussenvonnis.

Het hof overweegt als volgt. Het gaat in deze zaak om de vraag of toepassing moet worden gegeven aan het bepaalde in artikel 6:100 BW voor zover het de uitgekeerde en uit te keren jaarrentes betreft op grond van de AOV-polis. Ten aanzien van de andere (eenmalige) uitkering(en) op basis van de AOV doet Achmea geen beroep op verrekening. Het hof oordeelt, anders dan de rechtbank, dat de AOV in kwestie een schadeverzekering is en dat verrekening op grond van artikel 6:100 BW redelijk is. Het hof overweegt daartoe als volgt. Voor de beantwoording van de vraag of de AOV een schadeverzekering of een

sommenverzekering is, gaat het om uitleg van de verzekeringsovereenkomst aan de hand van het zogeheten 'Haviltex-criterium'. Echter, nu het hier gaat om de inhoud van een verzekeringsovereenkomst waarbij tussen partijen niet over de voorwaarden is onderhandeld, verschuift in deze zaak de uitleg van de polisvoorwaarden meer naar een objectieve uitleg (ook wel genoemd de uitleg volgens de 'cao-norm'). Uit de polis en de daarbij behorende polisvoorwaarden, in onderlinge samenhang bezien, moet worden afgeleid – en dat heeft ook verzekerde redelijkerwijs zo moeten begrijpen – dat de AOV een schadeverzekering is wat betreft de jaarrentes. Zoals ook uit de bewoordingen van de polisvoorwaarden blijkt, heeft de AOV het doel een periodieke uitkering te verlenen ter compensatie van inkomstenderving, waarbij de (hoogte van de) uitkering kan wijzigen of eindigen als de arbeidsongeschiktheid wijzigt of eindigt. Bij het afsluiten van de AOV heeft het inkomen van verzekerde bovendien een duidelijke rol gespeeld bij het vaststellen van de hoogte van de verzekerde som. Het hof is daarom van oordeel dat de AOV een inkomensvervangend karakter heeft en aldus gekwalificeerd kan worden als een schadeverzekering.

In de gegeven omstandigheden, mede gelet op de door de Hoge Raad in zijn arrest van 1 oktober 2010, ECLI:NL:HR:2010:BM7808 geformuleerde gezichtspunten, is het hof van oordeel dat het in dit geval, waar het een schadeverzekering betreft die ertoe strekt dezelfde schade te vergoeden als die waarvoor Achmea aansprakelijk is (verlies verdienvermogen), redelijk is om toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 6:100 BW. De grieven slagen grotendeels en het hof vernietigt de bestreden deelbeschikking. Het hof wijst de door Achmea gevorderde verklaring voor recht dat zij de uitkeringen uit hoofde van de arbeidsongeschiktheidsverzekering van verzekerde mag verrekenen met de schade-uitkeringen voor verlies verdienvermogen die zij aan verzekerde is verschuldigd, toe, met dien verstande dat op het te verrekenen voordeel de door verzekerde betaalde premies in mindering moeten worden gebracht. De verzekerde heeft immers de persoonlijke keuze gemaakt om een verzekering af te sluiten ter voorkoming van inkomensterugval door arbeidsongeschiktheid (als gevolg van een ongeval) en hij heeft daarvoor gedurende een langere periode jaarlijks premie betaald.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 01-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:4122

Zaaknummer: 200.195.887

Rechters: C.G. ter Veer, R.A. Dozy en C.J.H.G. Bronzwaer

Advocaten: M.T. Spronck en G. Loman

Wetsartikelen: 6:100 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Kliniek op grond van artikel 6:174 BW aansprakelijk voor schade die verzoekster heeft geleden nadat zij op het terrein van de kliniek haar hoofd stootte tegen een uithangend zonnescerm. Pad op terrein kliniek voldeed niet aan de eisen (Wilnis-criteria).

Verzoekster heeft tijdens een wandeling over een verhard pad op het terrein van de Sint Maartenskliniek haar hoofd gestoten tegen een uithangend zonnescerm. Zij heeft daarbij hoofdletsel opgelopen. De Sint Maartenskliniek heeft aansprakelijkheid van de hand gewezen. In deze deelgeschilprocedure verzoekt verzoekster een verklaring voor recht dat de Sint Maartenskliniek aansprakelijk is voor de door verzoekster ten gevolge van het ongeval geleden en nog te lijden schade. Verzoekster grondt haar verzoek op artikel 6:174 BW jo. artikel 6:162 BW.

De rechtbank overweegt als volgt. Geen geschilpunt is dat het pad en het daarboven hangende zonnescerm, dat is verbonden aan het hoofdgebouw van de door de Sint Maartenskliniek gevoerde kliniek, opstallen zijn in de zin van artikel 6:174 BW en dat de Sint Maartenskliniek daarvan de bezitter is. Op haar rust daarom de plicht ervoor te zorgen dat de toestand van het pad de veiligheid van personen en zaken niet in gevaar brengt. Deze verplichting is in artikel 6:174 lid 1 BW verwoord als een risicoaansprakelijkheid. Deze aansprakelijkheid dient te worden beoordeeld aan de hand van de maatstaven die zijn ontwikkeld in HR 17 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BN6236, *NJ* 2012/155 (*Wilnis*), r.o. 4.4.3 (vgl. HR 4 april 2014, ECLI:NL:HR:2014:831, *NJ* 2014/368 (*Reaal/Deventer*)).

In dit verband acht de rechtbank van belang dat niet betwist is dat het pad vrij toegankelijk was en kon worden gebruikt als een loopverbinding tussen een zebrapad over de aan het terrein van de kliniek grenzende weg en de hoofdingang van de kliniek. De rechtbank is van oordeel dat daarom aan het pad in grote lijnen dezelfde eisen kunnen worden gesteld als die met het oog op voorkoming van gevaar voor personen aan andere verbindingspaden op het terrein van de kliniek kunnen worden gesteld.

Vast staat voorts dat de zonneschermen ten tijde van het ongeval waren neergeklapt op een hoogte van 1,40 tot 1,60 meter. De rechtbank acht evident dat een dergelijk obstakel, op deze

hoogte, boven een verbindingspad of een daaraan gelijk te stellen wandelpad op het terrein van een kliniek een voorzienbaar risico met zich brengt dat een gebruiker van het pad met zijn hoofd daar tegenaan loopt. In het algemeen hoeven voetgangers immers niet te verwachten dat zich daar een dergelijk obstakel bevindt. Dat de zonneschermen van een afstand te zien zijn, brengt niet met zich dat deze in de onderhavige situatie geen, voor de Sint Maartenskliniek voorzienbaar, gevaar vormden. De rechtbank acht voorts evident dat het botsen tegen een – afhankelijk van de lengte van de betrokken persoon, ongeveer – op gezichtshoogte geplaatste dwarsbalk van een zonnescherm, mede in aanmerking genomen de kwetsbaarheid van het gezicht en het risico dat een dergelijke botsing tot een val leidt, een aanmerkelijk risico op letsel met zich brengt. Ten slotte acht de rechtbank onvoldoende weersproken dat het gevaar van de zonneschermen relatief eenvoudig te voorkomen was.

Dit alles leidt naar het oordeel van de rechtbank tot de conclusie dat het pad niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen en dat, nu het daaruit voortvloeiende gevaar zich heeft verwezenlijkt, de Sint Maartenskliniek daarvoor aansprakelijk is. De gevraagde verklaring voor recht wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 25-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2361

Zaaknummer: C/05/330557 / HA RK 17-311

Rechters: T.P.E.E. van Groeningen

Advocaten: L.M.M. Rohof en K. Mous

Wetsartikelen: 6:174 BW

RECHTSPRAAK

Langlopende letselschadezaak waarin slachtoffer zich beroept op het blokkeringsrecht betreffende medewerking aan een door het hof gelast deskundigenonderzoek. Het blokkeringsrecht laat onverlet dat het letselslachtoffer (ook) gehouden is mee te werken aan het deskundigenonderzoek. Stelling letselslachtoffer dat zij schade heeft geleden als gevolg van het ongeval kan nu niet worden onderbouwd, zodat vordering wordt afgewezen.

Appellante is in 1995 een ongeval overkomen en zij lijdt thans nog aan dystrofiëklachten. Appellante is in 1997 gevallen in haar badkamer, waarbij zij aan de linkerpols letsel heeft opgelopen. Ook in 2005 is zij gevallen. Het hof heeft in het laatste tussenarrest een deskundigenbenoeming nodig geoordeeld voor het antwoord op de vraag aan de verzekeringsgeneeskundige of er een (reële) kans op (volledig) herstel van de dystrofiëklachten als gevolg van het ongeval zou zijn geweest indien appellante daarna geen ander letsel meer zou hebben opgelopen en zo ja, wanneer dan sprake zou zijn geweest van een medische eindtoestand. Tevens heeft het hof gevraagd wat de medische beperkingen zijn als gevolg van de val in de badkamer in 1997. Daarop voortbouwend heeft het hof meerdere vragen gesteld over de door appellante ondervonden klachten en daaruit voortvloeiende beperkingen. Na voltooiing van het verzekeringsgeneeskundig expertiserapport zou de arbeidsdeskundige het onderzoek vervolgen teneinde de door het hof gestelde vragen te beantwoorden. De verzekeringsgeneeskundige expertise heeft echter niet geresulteerd in een inhoudelijk rapport, omdat appellante beroep heeft gedaan op haar blokkeringsrecht. Hierdoor heeft de arbeidsdeskundige zijn opdracht niet kunnen uitvoeren en de vragen van het hof niet kunnen beantwoorden.

Het hof overweegt dat artikel 198 lid 3 Rv voorschrijft dat partijen verplicht zijn mee te werken aan het onderzoek door deskundigen. Het blokkeringsrecht van artikel 7:464 lid 2 sub b BW komt appellante toe in het kader van een door de rechter gelast medisch deskundigenonderzoek (vgl. HR 26 maart 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO1330). Het blokkeringsrecht laat echter onverlet dat appellante (ook) gehouden is mee te werken aan het

deskundigenonderzoek en ervoor zorg te dragen dat de verzekeringsgeneeskundige zijn opdracht van de rechter kan afronden en een rapport kan opstellen. Appellante heeft haar beroep op het blokkeringsrecht gemotiveerd met de stelling dat zij zich op geen enkele wijze herkent in hetgeen door de deskundige in zijn rapportage is weergegeven en dat daarin onjuistheden staan welke geen recht doen aan haar belang. Appellante had er echter ook voor kunnen kiezen om haar (inhoudelijke) bezwaren gemotiveerd neer te leggen in een memorie na deskundigenbericht, zodat het hof deze gemotiveerde bezwaren had kunnen meewegen in de waardering van het deskundigenbericht en het antwoord van de deskundige op door het hof gestelde vragen. Zonder deskundige voorlichting kan het hof de centrale vragen in deze procedure immers niet beantwoorden. Nu de vordering van appellante is gebaseerd op haar stelling dat zij als gevolg van het ongeval in 1995 volledig arbeidsongeschikt is geworden en dat zij daardoor schade heeft geleden, en appellante zelf door haar beroep op haar blokkeringsrecht belet heeft dat haar stelling door een deskundigenrapport kan worden onderbouwd, heeft appellante haar stelling onvoldoende onderbouwd waardoor haar vordering niet kan worden toegewezen. Appellante dient de kosten van het deskundigenonderzoek te dragen. Het hoger beroep tegen het bestreden tussenvonnissen wordt verworpen en het eindvonnissen wordt bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:3867

Zaaknummer: 200.088.742

Rechters: A.W. Steeg, R.A. Dozy en P.H. van Ginkel

Advocaten: I.R.M. Goedings en D.J. van der Kolk

Wetsartikelen: 7:464 lid 2 sub b BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing vordering verzekeraar te veroordelen de gesloten motorrijtuigenverzekering na te komen en de door appellant als gevolg van een aanrijding geleden schade te vergoeden. Sprake van opzettelijke misleiding door appellant. Discrepantie die bestaat tussen enerzijds de door de rechtbank vastgestelde omstandigheden met betrekking tot de aanrijding en anderzijds de door appellant geuite verklaringen hierover, is naar het oordeel van het hof niet het gevolg van gebrekkige taalbeheersing van appellant.

X heeft schade geleden toen zijn personenauto werd aangereden door een andere personenauto. Allianz Benelux weigert dekking te verlenen onder de door X met haar gesloten motorrijtuigenverzekering. Allianz Benelux heeft gegevens van X geregistreerd in diverse registers wegens opzettelijke misleiding. X vordert onder meer om Allianz Benelux te veroordelen de tussen hen gesloten motorrijtuigenverzekering na te komen en dus om de door X als gevolg van de aanrijding geleden schade te vergoeden. Allianz Benelux stelt zich op het standpunt dat er sprake is van opzettelijke misleiding door X met betrekking tot de aanrijding, omdat er sprake zou zijn geweest van een 'geënceneerd ongeval'.

De rechtbank heeft bij het tussenvonnis Allianz Benelux bewijs opgedragen dat sprake is van opzettelijke misleiding aan de zijde van X. Na bewijsvoering door Allianz Benelux heeft de rechtbank vervolgens bij eindvonnis het bewijs geleverd geacht en op grond daarvan de vorderingen van X afgewezen.

In hoger beroep keert X zich tegen de overwegingen van de rechtbank dat de verklaringen van X onjuist zijn, omdat er een discrepantie bestaat tussen enerzijds de door de rechtbank vastgestelde omstandigheden met betrekking tot de aanrijding en anderzijds de door X geuite verklaringen hierover op het schadeaangifteformulier en tegenover de door Allianz Benelux ingeschakelde schade-expert. X heeft erkend dat in zijn verklaring tegenover de schade-expert diverse zaken staan die onvolledig zijn dan wel niet kloppen als gevolg van zijn gebrekkige Nederlands.

Het hof is van oordeel dat onvoldoende grond bestaat om aan te nemen dat X het Nederlands tijdens het gesprek met de schade-expert zodanig slecht beheerste dat moet worden geoordeeld dat als gevolg daarvan de door hem toen ondertekende verklaring geen goede weergave vormt van zijn beantwoording van de door de expert gestelde vragen. Het hof neemt daarbij in aanmerking dat X in staat is gebleken het schadeformulier te lezen en te beantwoorden, dat X het gesprek met de schade-expert alleen heeft gevoerd en dus kennelijk bijstand van een tolk toen niet nodig achtte en dat over de geloofwaardigheid van de verklaringen van X bij het hof twijfel bestaat, doordat X onjuiste mededelingen heeft gedaan over bijvoorbeeld de vraag of de auto nog op zijn naam stond. Het hof gaat er daarom van uit dat X tegenover de schade-expert daadwerkelijk heeft verklaard en heeft willen verklaren zoals weergegeven in de door hem ondertekende verklaring. De inhoud van deze verklaring komt niet overeen met de door de rechtbank vastgestelde feiten. Het hof is daarom van oordeel dat moet worden aangenomen dat er bij X opzet tot misleiding van Allianz Benelux bestond met betrekking tot de toedracht van de aanrijding. Het hof oordeelt dat de grieven van X falen en bekrachtigt het bestreden vonnis.

Met dank aan Letselschade Magazine voor het publiceren van deze uitspraak.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-04-2018

Zaaknummer: 200.184.802/01

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Na een woordenwisseling en wat geduw over een weer heeft de verdachte het slachtoffer zodanig fors geraakt, dat diens halswervelslagader is gescheurd ten gevolge waarvan hij is komen te overlijden. Naar het oordeel van het hof levert behandeling van de vordering van de benadeelde partij ter zake van het meer subsidiair bewezenverklaarde (te weten mishandeling) een onevenredige belasting van het strafgeding op.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-02-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1226

Zaaknummer: 22-006220-17

Rechters: H.J.M. Smid-Verhage, G. Knobbout en R.J. de Bruijn

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

***Ontbinding arbeidsovereenkomst ex artikel 7:669 lid 3 sub g BW.
Toekenning € 7.500 immateriële schadevergoeding aan verweerster
(werknemer). De schorsing van verweerster op grond van een incident
waarbij onverklaarbaar is gebleven wat verweerster kon worden
verweten en de wijze waarop zij vervolgens uit het kantoor van PwC is
verwijderd, had een onnodig diffamerend karakter.***

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 31-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:10554

Zaaknummer: EA 17-461

Rechters: M.P.A.M. Fruytier

Advocaten: S. van Ketel en G.M. van Voorst

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel en uitbuiting in de prostitutie. Benadeelde partij heeft complexe posttraumatische stressstoornis en een verhoogd risico op suïcidaal gedrag. Alhoewel niet precies is vast te stellen in welke mate deze klachten zijn ontstaan of verergerd door het bewezenverklaarde feit, is duidelijk dat het feit een negatieve invloed heeft gehad op haar psychische gesteldheid. Tevens is ernstige inbreuk gemaakt op haar persoonlijke levenssfeer en lichamelijke integriteit. Immateriële schadevergoeding toegewezen tot een bedrag van € 7.500.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:10551

Zaaknummer: 13/730031-16

Rechters: A.J. Dondorp, M.M.L.A.T. Doll en M.T.C. de Vries

Advocaten: L.M. Lalji

Wetsartikelen: 273f (oud) Sr